

Ніч блукає, наче кінь стриножений

Василь Стус

Ніч блукає, наче кінь стриножений,
по байраках, виярках, степах.
Відпусти мене, ясновельможний:
бачу Україну в тъмняних снах.
Світить сонце Колими з-за взгір'я.
Добрий ранок? — На добраніч, мій
дивен краю. Золотаве пір'я
од жар-птиці тулиться до вій.
Спить кохана. Мати спить. І навznak
по вечірній зморі впавши, син
міцно спить. О далеч непролазна,
о розлуко, ствердла на бурштин.